

Aracs–Főnix-díj nemzeti megmaradásunkért*

Kettős a díj neve: Aracs és főnix madár, azaz a történelem viharaira emlékeztető romtemplom és az újraéledés reménye. Az elmúlt századok megpróbáltatásai ellenére is vágyainkban, sőt akaratainkban is a mitológia főnixeként újulhat meg a nemzet anyanyelvének és közösségtudatának egysége mint legfőbb megtartó kohéziónk.

Kettős a díj forrása is: az anyaország támogatásával elismerésként adja a nemzet egyik délvidéki öre, az Aracs Társadalmi Szervezet.

A díj jelképeleme üzenet a nemzet egészének és a világnak: mi a peremen reméljük, hogy a főnnállásának tizedik évét ünneplő magyar médium meg fogja tartani eredeti magasztos rendeltetését, vagyis hogy a művelt világ egyéb tekintélyes elismerése birtokában a Duna Televízió ezután is a magyar nemzetnek kíván megfelelni, és csak azt fogja szolgálni. (Nem ok nélkül félünk, hogy nem így lesz, de reményünk él.)

A Duna Televízió hivatása nyilvánvalóan nem másutt kezdődik, hanem a magyar államhatárokon kívül rekedt nemzetrészek sorsa fölötti gondoskodásban, mely nemzetrészeket az anyaország – idegen parancsra – elhagyni kényszerült, anyanyelvi és nemzeti diszkrimináltságba juttatva népének százezreit. De kezdődik (és nem végződik!) a nagyvilágban is: Chilétől és Kanadától kezdve Afrikán s Európán át egészen Új-Zélandig és Japánig a „Nagy Diaszpóra” világmagyarságában, mely nemzettörzsből kiszakadva, kitépve, elhagyni kényszerült itthoni mindenét, illetve melyet az anyaországi önkény menekülni kényszerített szerte a végtelen és védtelen hontalanságba és idegenségbe.

Jelenleg senki és semmi elkötelezettebben és hatékonyabban nem képes szolgálni a 21. század korszerű technikai csodáival és a magyarság kitartó, hagyományos anyanyelvi és nemzeti hűségével végzendő kohézióteremtést, és más nem lehet képes úgy építeni bennünk az életképes anyanyelvűséget, nemzettudatot és akarást nemzeti megmaradásunkhoz.

Igen, nemzeti megmaradásunkról van szó, ha nem mondjuk is, ha sokan fanyalognak is, ha kórusban tagadják is. Mert ezeréves államiságunk és több évezredes nemzeti létünk – miként sok-sok más népé – közös nyelvet épített ki, és erre a nyelvre a nemzet kultúrája épült. Ez a nyelv és ez a kultúra pedig nem pusztán lexikoni címszó, nem múzeumba való, hanem ma is élő Szervezet, s az egyetemes emberi jog alapján megilleti a jövő: a továbbélés. Nemzeti önvédelmünk (miként minden kis és nagy nemzeté!) nemcsak jogunk, hanem értelmiségünknek – s az elsők között a médiának, a maga közössége iránti felelősséggel vállalkozó nemzeti médiumnak – vitathatatlan erkölcsi kötelessége is.

Anyanyelv ugyanis csak közösségben fejlődhet, és csak a nemzetben maradhat fenn. Reméljük, hogy ezután is ez az axióma fogja meghatározni a Duna Tévét nemes hivatását, érdekét és legfőbb célját. De a magyar fővárosban sincs olyan nemzetrész, melynek létérdekét ezzel nem fogja szolgálni egyidejűleg. A jubiláló intézmény pedig ezzel marad hű létrehozóinak elgondolásához. De ezzel maradhat méltó a világ élni akaró és élni képes kis és nagy népeinek hasonló intézményeihez is, melyek felelősséggel vállalják és végzik logikus és természetes rendeltetésüket.

* 2002 decemberében először osztották ki az Aracs Társadalmi Szervezet alapította díjat, mégpedig a tíz éves Duna Televíziónak.